

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: V. Č., zast. JUDr. Markem Görgesem, advokátem, AK se sídlem v Plzni, Žižkova 52, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11.11.2010, č.j.: 12590/10-1100-105035

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11.11.2010, č.j.: 12590/10-1100-105035 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Marka Görgese, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 23.10.2009 pod č.j. 402466/09/005914109419.

V odůvodnění finanční ředitelství mimo jiné uvedlo, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že žalobce podal za rok 2005 řádné přiznání k dani z příjmů fyzických osob, v němž uvedl pouze příjmy ze závislé činnosti a příjmy z pronájmu. Oproti této skutečnosti měl podle daňového orgánu žalobce další příjmy podléhající dani z příjmů fyzických osob. Finanční úřad pro Prahu 5 totiž získal na základě výměny informací v rámci automatizovaného daňového informačního systému od Finančního úřadu v Plzni údaje ze spisu daně z převodu nemovitostí. Z nich vyplynulo, že žalobce v letech 2003, 2004 a 2005 prodal na základě kupních a směnných smluv několik nemovitostí. Správce daně proto zaslal daňovému subjektu výzvy k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2003, 2004, 2005. Následně obdržel Finanční úřad pro Prahu 5 další informace z Finančního úřadu v Plzni, z nichž vyplynulo, že žalobce obdržel v roce 2005 příjmy za smluvní pokuty z důvodu neuzavření kupní smlouvy na prodej nemovitostí. Správce daně proto zaslal dne 3.6.2009 II. výzvu k podání dodatečného daňového přiznání za rok 2005. Dne 15.7.2009 se ke správci daně dostavil JUDr. D., který byl zmocněn žalobcem k jednání v řízení zahájeném II. výzvou k podání dodatečného daňového přiznání a při ústním jednání byl obeznámen s důvody, jež vedly správce daně k zaslání výzvy. Dne 10.8.2009 zaslal daňový subjekt vyjádření k II. výzvě, v němž uvedl, že mu nejsou známe žádné skutečnosti, na jejichž základě by mělo být dodatečné přiznání podáno. Zároveň uvedl, že již uplynula tříletá lhůta pro doměření daně a sdělil, že dodatečné daňové přiznání nepodá. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 ani na výzvu nepodal a nezdanil tak získané příjmy z převodu vlastních nemovitostí ve výši 552.278,- Kč a dále ostatní příjmy za přijaté smluvní pokuty ve výši 4.500.000 Kč, přistoupil správce daně ke stanovení daně za rok 2005 podle pomůcek.

Jako pomůcky použil správce daně údaje ze spisu daně z převodu nemovitostí, kupní smlouvy, směnné smlouvy a znalecké posudky poskytnuté žalobcem, Katastrálním úřadem pro Plzeňský kraj a Finančním úřadem Plzeň-sever a dále výpis z účtu žalobce za měsíc květen a červen 2005, poskytnutý Komerční bankou. V souladu s ust. § 46 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. přihlédl správce daně při stanovení základu daně a daně podle pomůcek také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly v řízení uplatněny.

O stanoveném základu daně a vyměřené dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005 vyrozuměl správce daně daňový subjekt (žalobce) dodatečným platebním výměrem ze dne 23.10.2009, č.j.: 402466/09/005914109419, kterým žalobci dodatečně stanovil základ daně ve výši 4.500.000 Kč a vyměřil daň ve výši 1.426.524 Kč.

Dále se pak odvolací orgán zabýval námitkami, které žalobce uvedl v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

V žalobě žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, jakož i věcně nesprávné. Podstata vadnosti postupu finančního ředitelství dle žalobce spočívá zejména v nesprávné interpretaci a aplikaci norem obsažených v zákoně č. 337/1992 Sb., konkrétně ohledně účinků výzvy a výzvy II na přetržení lhůty dle ust. § 47 odst. 1, 2 zákona č. 337/1992 Sb. a použití pomůcek dle ust. § 44 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb.

Žalobce zastává názor, že ani jedna z výzev Finančního úřadu pro Prahu 5 neměla a ani nemohla mít za důsledek přetržení lhůt dle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., neboť předmětné výzvy jsou nezákonné, když neobsahují obligatorní náležitosti stanovené v ust. §

43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. Výzvy podle žalobce nebyly správcem daně řádně koncipovány tak, aby umožňovaly určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Z výzev je pouze patrné, že se týkají daňového přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2005, nejsou z nich vůbec patrné pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání, nelze tedy dovodit, co by žalobce měl či mohl změnit či doplnit. Podle žalobce jsou tedy výzvy natolik neurčité, že žalobce nebyl schopen rozeznat, jakých skutečností se týkají, neumožňovaly mu určitou odpověď.

Podle žalobce nebylo možné ze strany Finančního úřadu pro Prahu 5 vydat platební výměr a to z důvodu uplynutí tří let od konce zdaňovacího období.

Na podporu svého tvrzení žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2008. č.j. 9 Afs 110/2007-102.

Současně žalobce poukázal na to, že v projednávané věci neobsahují výzvy Finančního úřadu pro Prahu 5 ani odkaz na řádek daňového přiznání, ale pouze obecnou informaci o tom, že dodatečné daňové přiznání se má dotýkat daně z příjmů fyzických osob za rok 2005. Dle žalobce je třeba na výzvy s ohledem na jejich obsah pohlížet tak, jako by ze strany Finančního úřadu pro Prahu 5 nebyly nikdy učiněny, přičemž jim rozhodně nelze přiznat účinek přetržení lhůty ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb.

Žalobce je dále přesvědčen, že nebyly rovněž splněny podmínky pro doměření daně za použití pomůcek dle ust. § 44 odst. 1, 2 zákona č. 337/1992 Sb.

Ve vyjádření k žalobě Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu se vyjádřilo k námitkám žalobce a navrholo soudu, aby předmětnou žalobu zamítlo.

Ve stanovisku k vyjádření Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu žalobce setrval na svém názoru, že výzvy správce daně jsou pro svou nezákonnost a naprostou neurčitost nezpůsobilé přivodit přetržení lhůt dle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ani jiné níže uvedené účinky. Žalobce poukázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení ze dne 16.5.2006, č.j. 2 Afs 52/2005-94. Považoval za zcela nepřijatelné tvrzení finančního ředitelství, že s důvody, jež vedly správce daně k zaslání výzev, byl seznámen zástupce žalobce JUDr. D., Žalobce provedl dne 23.11.2009 nahlédnutí do předmětného spisu u správce daně, z tohoto nahlédnutí byl pořízen protokol, jehož součástí je obsahový list spisu. Z obsahu protokolu i předmětného obsahového listu vyplývá, že spis měl ke dni 23.11.2009 (tedy po údajné návštěvě JUDr. D. a sepsání úředního záznamu) 31 listů, přičemž úřední záznam ze dne 15.7.2009, jehož existenci nyní finanční ředitelství tvrdí ve svém vyjádření k žalobě, se ve spisu nevyskytoval. Pokud podle žalobce se nějaký úřední záznam ze dne 15.7.2009 nyní ve spisu vyskytuje, svědčí to jednoznačně o dodatečné a protiprávní manipulaci se spisem, resp. o jeho tenděčním doplňování. S ohledem na všechny ve stanovisku uvedené skutečnosti žalobce na podané žalobě trval.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to výzvu ze dne 26.11.2007 č.j.: 437535/07/005913/8253 k podání dodatečného daňového přiznání, již Finanční úřad pro Prahu 5 vyzval žalobce, aby podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve lhůtě do 15 dnů ode dne roručení této výzvy. Podle správce daně povinnost podat dodatečné daňové přiznání žalobci vznikla dle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. Výzva obsahuje také upozornění na to, že pokud nebude podáno daňové přiznání ve stanovené lhůtě, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit

žalobci daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti žalobce. Dále správní spis obsahuje výzvu II. ze dne 3.6.2009, č.j.: 256724/09/005913109419 totožného obsahu jako výzva ze dne 26.11.2007, dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 5 na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005 ze dne 23.10.2009, č.j.: 402466/09/005914109419, jímž byl žalobci stanoven základ daně ve výši 4.500.000,- Kč, vyměřena daň ve výši 1.426.524,- Kč a vyměřena daňová ztráta ve výši 0,- Kč. Ve správním spise se rovněž nalézá odvolání žalobce ze dne 27.11.2009 proti dodatečnému platebnímu výměru č.j.: 402466/09/005914109419 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11.11.2010, č.j.: 12590/10-1100-105035.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Městský soud v Praze, s přihlédnutím ke své povinnosti přihlížet k prekluzi práva daň vyměřit či doměřit z úřední povinnosti, se nejprve zabýval námitkou daňové prekluze.

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Podle závěrů Ústavního soudu vyjádřených např. v nálezu ze dne 2.12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, dostupný na <http://nalus.usoud.cz/>, dochází k daňové prekluzi uplynutím tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost. Uplyne-li uvedená lhůta, aniž v ní byla daň pravomocně doměřena, zanikne subjektivní veřejné právo správce daně daň doměřit. V dané věci bylo třeba s ohledem na § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. posoudit, zda správce daně před uplynutím této lhůty učinil úkon směřující k dodatečnému stanovení daně, na jehož základě by pak běžela tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl žalobce o tomto úkonu zpraven. Současně bylo nutno zkoumat, zda takový úkon vycházel z určitých pochybností správce daně o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřoval k dodatečnému stanovení daně a zda prováděný úkon odpovídal povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 Afs 61/2012 – 38).

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl: „*Úkon správce daně v odvolacím řízení může být úkonem podle § 47 odst. 2 věty první zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, přerušujícím běh prekluzivní lhůty a zakládajícím běh lhůty nové za podmínky, že vychází z určitých pochybností o správnosti výše předchozího vyměření daně, směřuje k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení a prováděný úkon odpovídá povaze a rozsahu zjišťovaných skutečností. Tyto účinky nemá úkon provedený výlučně nebo převážně za účelem přerušování běhu prekluzivní lhůty.*“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2009, č. j. 7 Afs 36/2008 – 134; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2013, č. j. 8 Afs 61/2012 – 38).

Vzhledem ke skutečnosti, že se v projednávané věci jedná o daňovou povinnost vzniklou ve zdaňovacím období roku 2005, nastal by konec prekluzivní lhůty dne 31.12.2008. Ze správního spisu vyplývá, že správce daně zaslal žalobci pod společnou doručenkou, tedy v jedné zásilce, tři dokumenty č.j. 437526/07/005913/08253, 437532/07/005913/8253 a 437535/07/005913/8253, přičemž pod č.j. 437535/07/005913/8253 se nachází výzva Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 26.11.2007, již podle ust. § 40 odst. 1 a § 41 zákona č. 337/1992 Sb. správce daně vyzval žalobce, aby podal dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Ve výzvě pak správce daně kromě poučení, že se proti této výzvě nelze samostatně odvolat ani uplatnit mimořádný opravný prostředek, ještě uvedl, že povinnost podat dodatečné daňové přiznání vznikla žalobci dle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. a dále pak, že nepodá-li žalobce daňové přiznání v uvedené lhůtě, je správce daně oprávněn zjistit základ daně a stanovit žalobci daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si sám opatří, a to i bez součinnosti žalobce. Nic dalšího předmětná výzva správce daně neobsahovala. Podle doručenky byla předmětná výzva zástupci žalobce JUDr. Janu K., advokátovi doručena dne 3.12.2007, tedy ještě před uplynutím prekluzivní lhůty. Otázkou však zůstává, zda tato výzva byla v dané věci způsobilá přerušit běh stávající a současně založit nový běh tříleté prekluzivní lhůty pro vyměření daně, tedy zda předmětná výzva byla výsledkem procesní aktivity správce daně ústící v dodatečné stanovení daně.

Podle názoru soudu v předmětné výzvě Finančního úřadu pro Prahu 5 k podání dodatečného daňového přiznání absentuje jednoznačně formulace důvodů, které vedly správce daně k jejímu vydání a to tedy důvody, které byly uvedeny odvolacím orgánem až v žalobou napadeném rozhodnutí, kde finanční ředitelství uvedlo, že Finanční úřad pro Prahu 5 získal na základě informací v rámci automatizovaného daňového informačního systému od Finančního úřadu v Plzni údaje ze spisu daně z převodu nemovitostí, z nichž vyplynulo, že žalobce v letech 2003, 2004 a 2005 prodal na základě kupních a směnných smluv několik nemovitostí. Podle finančního ředitelství následně obdržel Finanční úřad v Praze 5 i další informace z Finančního úřadu v Plzni, na základě kterých měl žalobce obdržet v roce 2005 příjmy za smluvní pokuty z důvodu neuzavření kupní smlouvy na prodej nemovitosti. Předmětná výzva Finančního úřadu pro Prahu 5 je pak natolik stručná, že z ní nelze seznat, z jakého důvodu přistoupil správce daně k jejímu vyhotovení a odkaz na ust. § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. v žádném případě nemůže tuto absenci důvodů zhojit, když předmětné ustanovení stanoví, že zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná. Nestanoví-li tento nebo jiný daňový zákon jinak, dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost nižší nebo daňovou ztrátu vyšší lze podat za podmínek stanovených v odstavci 4, a to ve stejné lhůtě,

kteřá je stanovena pro dodatečné daňové přiznání nebo hlášení na daňovou povinnost vyšší nebo daňovou ztrátu nižší; účinky nastávají dnem uplynutí lhůty pro jeho podání. Pokud daňový subjekt neplatně podá dodatečné daňové přiznání ještě před stanovením daně nebo daňové ztráty, budou údaje v něm uvedené využity při jejím vyměření. Poslední známou daňovou povinností je částka daně nebo daňová ztráta ve výši, jak ji naposled stanovil pravomocně správce daně, a to bez ohledu, zda daň byla stanovena podle § 46 odst. 5, platebním výměrem, dodatečným platebním výměrem nebo rozhodnutím o opravném prostředku.

V daném případě vyzval správce daně žalobce předmětnou výzvou k podání dodatečného daňového přiznání, přičemž z předmětné výzvy nelze seznat, zda je tím úkonem, který má na mysli ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., tedy úkonem směřujícím k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení. Za tohoto stavu věci má Městský soud v Praze za to, že úkonem správního orgánu spočívajícím ve vydání výzvy ze dne 26.11.2007 č.j.: 437535/07/005913/8253 k podání dodatečného daňového přiznání nemohlo v daném případě dojít k přetržení běhu prekluzivní lhůty.

Dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 5 na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005 ze dne 23.10.2009, č.j.: 402466/09/005914109419 a potažmo i žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 11.11.2010, č.j.: 12590/10-1100-105035, tedy obě rozhodnutí byla vydaná po marném uplynutí prekluzivní lhůty, když v dané věci nastal konec prekluzivní lhůty dne 31.12.2008, a proto jsou tato rozhodnutí nezákonná.

Pokud pak jde o ve vyjádření k žalobě finančním ředitelství zmiňovaný úřední záznam ze dne 15.7.2009, tento je součástí správního spisu a je v něm uvedeno, že: „Dne 15.7.2010 se na Finanční úřad pro Prahu 5 dostavil bez předchozího ohlášení JUDr. D., zmocněn panem V. Č.-RČ: X k jednání v řízení zahájeném výzvou k podání dodatečného daňového přiznání za rok 2005. JUDr. D. byl pouze seznámen s důvody, které vedly k zaslání výzvy k podání daňového přiznání za rok 2005. JUDr. D. se domníval, že výzva byla zaslána neoprávněně pouze zástupci daňového subjektu – JUDr. K.“ I přes rozpor v uvedených dnech, kdy předmětný úřední záznam je opatřen datem 15.7.2009 a uvádí se v něm, že dne 15.7.2010 se dostavil JUDr. D., je zřejmé, že pro danou věc nemá tento úřední záznam žádný význam ať už především z hlediska časového, tak i obsahového. Bezvýznamná je pak i II. výzva k podání dodatečného daňového přiznání vyhotovená Finančním úřadem pro Prahu 5 dne 3.6.2009 č.j.: 256724/09/005913109419, která byla vydaná po marném uplynutí prekluzivní lhůty.

Vzhledem k uvedenému soud se již další žalobní námitkou žalobce nezabýval.

S poukazem na shora uvedené proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o podané žalobě bez nařízení jednání, když žalobce vyjádřil s tímto postupem souhlas a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 4.800,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 1.008,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. července 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová